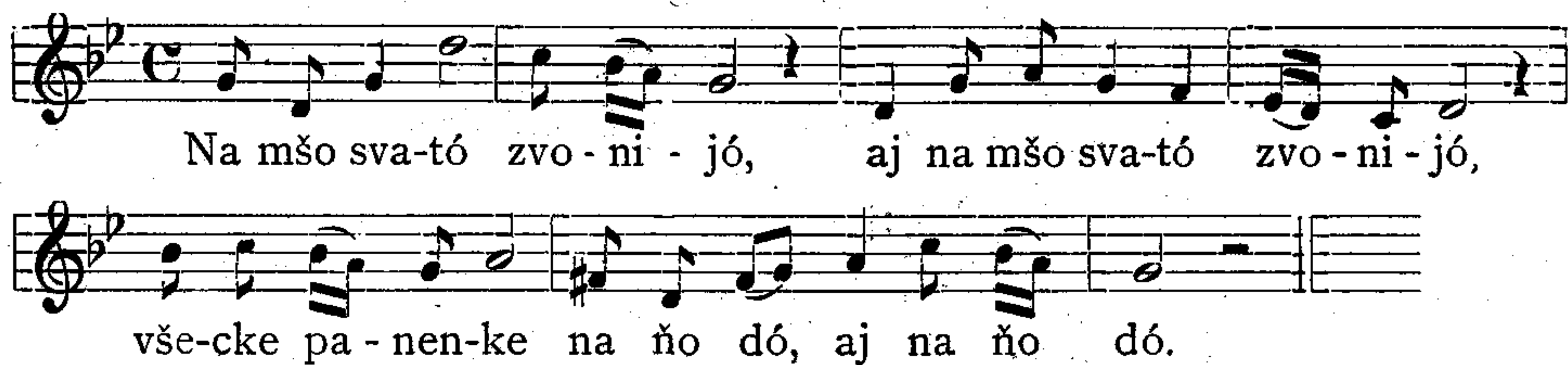

3. c)

Ze Slavíkovíc.

Na mšo sva-tó zvo-ni-jó, aj na mšo sva-tó zvo-ni-jó,
vše-cke pa-nen-ke na ňo dó, aj na ňo dó.

[: Na mšo svatý zvonijó, :]

[: Trhala jich na věnce :]

[: všecke panenke [: na ňo dó. :]

[: pro Slavíkovsky [: mládence. :]

[: Jenom jedna zmeškala, :]

[: Dé mně, má milá, ten věnec, :]

[: červený růže [: trhala. :]

[: šak so já hodné [: mládenec. :]

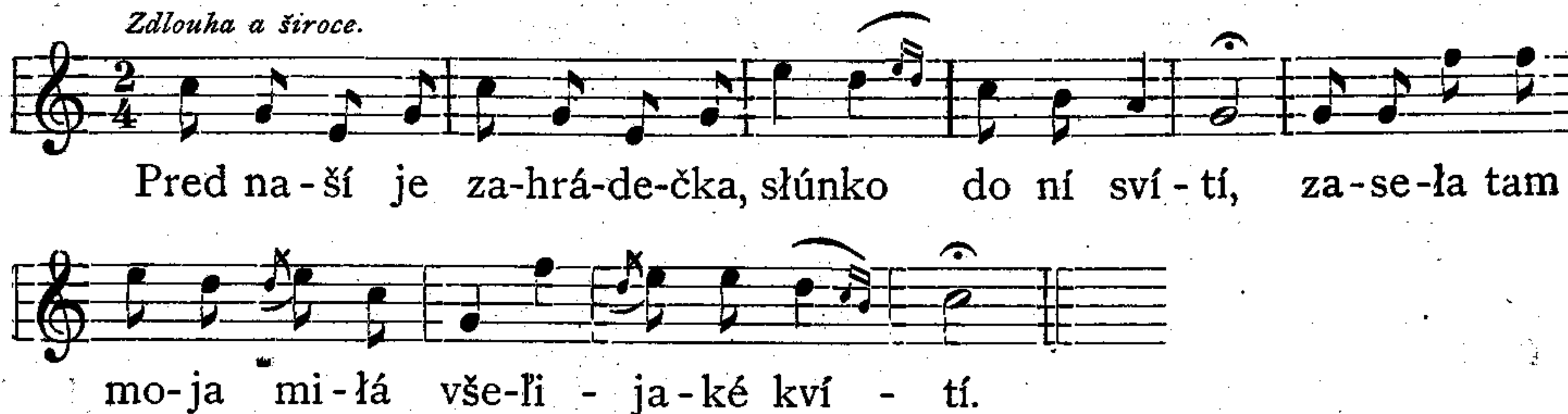
[: Dé mně, má milá, všecke tře, :]

[: šak so já hodné jako te. :]

II. Smrt.

4.

Z Velké.

Zdlouha a široce.

Před na-ší je za-hrá-de-čka, slúnko do ní sví-tí, za-se-la tam
mo-ja mi-lá vše-li-ja-ké kví-tí.

Před naší je zahrádečka
slúnko do ní svítí,
zaseła tam moja milá,
všelíjaké kvítí.

Jak zaseła, zahrabala,
bílá růža zešla;
sama za mnú má Anička,
sama za mnú prišla.

Přišla ke mně, pravila ně,
že ju bolí hlava.
Dovez ty ně, můj šohajku,
panského dochtora.

Dochtor prišel, nespomohel,
že já umrít musím.
Zavez ty ňa, můj šohajku,
za zelené lesy.

Za ty lesy za zelené,
k méj maměnce na dvůr;
možeš také dobře vědět,
že už nebudeš můj.

Až ně budú zvony zvónit
pomodli se za mňa,
a dyž ně budú věnec vít,
zpomeň si ty na mňa.